

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Penelope Douglas

Corrupt

Copyright © 2015 Penelope Douglas

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6152-010-5

COBISS.SR-ID 78585865

Iskvareni

PENELOPI DAGLAS

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

Plejlista

Bodies Drowning Pool
Breath of Life Florence & The Machine
Bullet With a Name Nonpoint
Corrupt Depeche Mode
Deathbeads Bring Me the Horizon
The Devil In I Slipknot
Devil's Night Motionless in White
Dirty Diana Shaman's Harvest
Feed the Fire Combichrist
The Breather Lorel
Getting Away with Murder Papa Roach
Goodbye Agony Black Veil Brides
Inside Yourself Godsmack
Jekyll and Hyde Five Finger Death Punch
Let the Sparks Fly Thousand Foot Krutch
Love the Way You Hate Me Like a Storm
Monster Skillet
Pray to God (feat. HAIM) Calvin Harris
Silence Delirium
The Vengeful One Disturbed
You're Going Down Sick Puppies
37 Stitches Drowning Pool

„Ti si moj tvorac, ali ja sam tvoj gospodar.“

– Meri Šeli, *Frankenštajn*

Za Z. Kinga

Glava 1

Erika

NEĆE BITI TU.

Nema razloga da se pojavi na bratovljevom ispraćaju pošto se ne podnose, tako da...

Ne, neće biti tu.

Podigavši rukave laganog džempera, brzo sam ušla u kuću Kristovih, prošla kroz predsoblje i uputila se pravo prema stepenicama.

Krajičkom oka primetila sam batlera koji se pojavio iza ugla, ali nisam stala.

„Gospođice Fejn!”, povikao je za mnom. „Mного kasnite.”

„Da, znam.”

„Gospođa Krist vas je tražila”, naglasio je.

Upitno sam podigla obrve i odmah zastala, pa se okrenula da ga pogledam preko ograde.

„Stvarno?”, pogledala sam ga tobože začuđeno.

Iznervirano je stisnuo usne. „Pa, *mene* je poslala da vas potražim.”

Široko sam se osmehnula i nagnula se preko ograde da bih ga brzo poljubila u čelo.

„Evo, tu sam”, rekla sam uveravajući ga. „Sada se možete vratiti svojim važnim dužnostima.”

Okrenula sam se i nastavila uz stepenice, uz tihiu muziku koja je dopirala sa zabave na terasi.

Da, nisam ni mislila da bi Delija Krist, najbolja prijateljica moje majke i zaštitnica Tander Beja, naše male zajednice na Istočnoj obali, trošila svoje dragoceno vreme tražeći me lično.

„Vaša haljina je na vašem krevetu!”, povikao je za mnom dok sam zamicala iza ugla.

Iznervirano sam frknula i krenula niz slabo osvetljen hodnik, gundajući sebi u bradu: „Hvala, Edvarde.”

Nije mi trebala nova haljina. Već sam imala nekoliko onih koje sam obukla samo jednom, a s devetnaest godina definitivno sam umela sama da biram odeću. Ionako neće biti tu da me vidi, a i da bude, neće me ni primetiti.

Ne. Trebalo bi da budem zahvalna. Gospođa Krist je mislila na mene i lepo je od nje što se pobrinula da mi obezbedi haljinu.

Noge su mi bile prekrivene finim slojem peska, a ja sam pipnula krajeve svog teksas šortsa, odmeravajući koliko sam se tačno pokvasila na plaži. Moram li da se tuširam?

Ne, već sam zakasnila. Ko ga jebe.

Kad sam ušla u svoju sobu – koju su mi Kristovi dali da koristim kada prenoćim kod njih – primetila sam seksi belu koktel haljinu na krevetu i odmah sam počela da se skidam.

Tanke bretele gotovo da mi uopšte nisu držale grudi, ali mi je haljina savršeno stajala tako pripijena, u njoj mi je koža izgledala tamnije nego što je bila. Gospođa Krist je imala sjajan ukus, i verovatno je dobro što mi je ipak nabavila haljinu. Bila sam previše zauzeta pripremama za sutrašnji odlazak u školu da bih se bavila time šta ću večeras obući.

Ušla sam u kupatilo, isprala listove i stopala od peska koji sam kupila tokom šetnje, i brzo raščesljala svoju dugu, plavu kosu i nanela malo sjaja za usne. Vratila sam se u spavaću sobu, zgrabila štikle boje kože koje mi je ostavila uz haljinu i otrčala nazad u hodnik, pa niz stepenice.

Još dvanaest sati.

Srce mi je kucalo sve jače dok sam trčala kroz predsoblje prema zadnjem delu kuće. Sutra ću u ovo vreme biti potpuno sama – bez majke, bez Kristovih, bez sećanja...

A iznad svega, neću morati da se pitam, da se nadam, ili da se plašim da ću ga sresti. Niti da drhtim na ivici ushićenja i agonije

kada ga sretnem. *Jok.* Moći ću da raširim ruke i vrtim se ukrug a da ne dodirnem nijednu osobu koju poznajem. Grudi mi je preplavila vrešina, i iako nisam znala da li je to strah ili uzbuđenje, bila sam spremna.

Spremna da ostavim sve iza sebe. Bar nakratko.

Skrenuvši udesno, zaobišla sam kuhinje – jednu za svakodnevnu upotrebu i drugu pored nje za poslugu – i krenula prema zastakljenoj prostoriji koja je bila naslonjena na veliku kuću. Otvorila sam dvokrilna vrata i ušla u ogromnu zatvorenu baštu obloženu keramičkim pločicama, čiji su zidovi i plafon bili u potpunosti od stakla, i odmah osetila razliku u temperaturi. Gusta, vlažna toplota se probila kroz haljinu, koja mi se zbog toga zalepila uz telo.

Drveće se nadvijalo iznad mene i svuda unaokolo u tihoj, mračnoj prostoriji, osvetljenoj samo mesečinom koja je dopirala kroz prozore iznad glave. Udahnula sam slatki miris palmi, orhideja, ljiljana, ljubičica i hibiskusa, koji me je podsećao na mamin orman i sve mirise njenih kaputa i šalova koji se unutra stapaju u jedan.

Skrenula sam levo, zaustavila se kod staklenih vrata koja su vodila na terasu, i navukla štikle dok sam zurila u sve te ljude.

Dvanaest sati.

A onda sam se uspravila, podigla ruku, uhvatila kosu i prebacila je preko ramena da pokrijem levu stranu vrata. Za razliku od svog brata, Trevor će definitivno biti ovde večeras, a ne bi voleo da vidi moj ožiljak.

„Gospođice”, obratio mi se konobar iskoračivši s poslužavnikom.

Nasmešila sam se uzimajući jednu od visokih čaša u kojima sam znala da je *tom kolins*. „Hvala.”

Piće boje limuna bilo je omiljeno gospodinu i gospođi Krist, pa su zahtevali da ga konobari poslužuju.

Konobar je nestao kako bi obišao mnogobrojne goste, a ja se nisam ni pomerila s mesta, već sam lutala pogledom po zabavi.

Lišće je treperilo na granama, u blagom povetarcu još su se osećali ostaci dnevne vrućine, a ja sam proučavala ljude, sve odevene u ležerne koktel haljine i sakoe.

Tako savršeno. Tako čisto.

Svetla na drveću i konobari u belim prslucima. Kristalnoplavi bazen ukrašen plutajućim svećama. Sjajni dragulji na prstenju i ogrlicama koji se presijavaju na ženskim prstima i vratovima.

Sve je bilo tako ugodno, a kada bih pogledala oko sebe, sve ljude i porodice s kojima sam odrasla, njihov novac i dizajnersku odeću, često bih videla sloj boje kakva se nanosi u pokušaju da se prikrije trulo drvo. Bilo je tu i zlodela i loših ljudi, ali koga je briga da li se kuća raspada sve dok je lepa, zar ne?

U vazduhu se osećao miris hrane, praćen tihom muzikom gudačkog kvarteta, a ja sam se zapitala da li da pronadem gospođu Krist i kažem joj da sam stigla, ili da nađem Trevora, pošto je, na kraju krajeva, zabava priređena u njegovu čast.

Ali umesto toga stisnula sam čašu, a puls mi se ubrzao dok sam pokušavala da se oduprem želji da uradim ono što sam zaista želela. Ono što sam oduvek želela da radim.

Da potražim *njega*.

Ali ne, on nije tu. Verovatno nije tu.

A možda i jeste.

Srce je počelo da mi kuca brže, i osetila sam kako mi se vrelinu penje uz vrat. I protiv svoje volje, počela sam pogledom da pretražujem lica na zabavi, tražeći...

Majkla.

Nisam ga videla mesecima, ali podsetnika je bilo na sve strane, posebno u Tander Beju; na slikama koje je njegova majka držala svuda u ovoj kući, u njegovom mirisu koji se širio hodnikom iz njegove nekadašnje sobe...

Možda je tu.

„Rika.”

Trgnula sam se iz razmišljanja i okrenula ulevo kada sam začula da me Trevor doziva.

Odlučnim korakom je izašao iz gužve, s plavom kosom nedavno ošišanom gotovo do glave i tamnoplavim očima kojima me je nestrpljivo gledao. „Hej, dušo. Već sam pomislio da nećeš doći.”

Oklevala sam, osećajući nelagodu. Ali onda sam se na silu osmehnula kada mi je prišao na vratima zastakljene prostorije.

Dvanaest sati.

Provukao je ruku oko mog vrata, s desne strane – nikad s leve – i protrljao mi obraz palcem, stojeći tik ispred mene.

Okrenula sam glavu, nelagodno se premeštajući s jedne noge na drugu. „Trevore...”

„Nisam znao šta da radim ako se ne pojaviš večeras”, prekinuo me je. „Da ti bacam kamenčiće na prozor, pevam serenadu, možda donesem cveće, slatkiše, novi auto...”

„Imam novi auto.”

„Mislio sam *pravi* auto.” Konačno se nacerio.

Prevrnula sam očima i izvukla se iz njegovog zagrljaja. Barem se opet šalio sa mnom, samo da bi omalovažio mog novog *teslu*. Električni automobili očigledno nisu bili *pravi* automobili, ali hej, mogla bih to da progutam ako će konačno prestati da me spušta zbog svega ostalog.

Trevor Krist i ja smo prijatelji od rođenja, ceo život smo išli zajedno u školu, a roditelji su nas uvek spajali kao da je neizbežno da završimo u vezi. I prošle godine sam konačno popustila.

Zabavljali smo se skoro cele prve godine studija. Zajedno smo studirali na Braunu – u stvari, ja sam upisala Braun, a on je krenuo za mnom – ali to se završilo u maju.

Zapravo, *ja* sam to završila u maju.

Ja sam bila kriva jer ga nisam volela. Ja sam bila kriva jer nisam želela da mu dam više vremena. Ja sam bila kriva jer sam odlučila da pređem na fakultet u gradu u koji neće krenuti za mnom.

Ja sam bila kriva i zato što je popustio pred očevim zahtevom da se i on preseli i konačno upiše Mornaričku akademiju u Anapolisu, i ja sam bila kriva jer sam poremetila odnose u našim dvema porodicama.

Ja sam bila kriva jer mi je trebalo prostora.

Uzdahnula sam, prisiljavajući mišiće da se opuste. *Dvanaest sati.*

Trevor mi se osmehnuo, a pogled mu se zažario dok me je uzimao za ruku da bi me povukao natrag u zastakljenu prostoriju.

Povukao me je iza stakla, uhvatio za bokove i šapnuo mi na uvo: „Divno izgledaš.”

Ja sam se, ipak, ponovo povukla, praveći malo mesta između nas. „I ti dobro izgledaš.”

Ličio je na oca s tom plavom kosom boje peska, uskom vilicom i osmehom kojim je mogao skoro svakoga da razoruža. I oblačio se kao gospodin Krist, izgledao je uglađeno u svom ponoćnoplavom odelu i beloj košulji sa srebrnom kravatom. Tako čist i savršen. Trevor je sve radio kako treba.

„Ne želim da ideš u Meridijan Siti, Rika”, rekao je, začkiljivši ka meni. „Tamo nećeš imati nikoga. U Braunu sam bar ja bio s tobom, a Noa je bio na manje od sat vremena dalje, u Bostonu. Prijatelji su ti bili blizu.”

Da. Blizu.

Upravo zato mi je trebalo nešto drugačije. Nikada nisam morala da napustim bezbedno okrilje ljudi oko sebe. Uvek je postojao neko — roditelji, Trevor, moj drug Noa – ko bi me podigao kada padnem. Čak i kada sam otišla na fakultet i odustala od komforne blizine majke i Kristovih, Trevor je i dalje bio tu. A imala sam i društvo iz srednje škole – išli su na obližnje fakultete. Kao da se ništa nije promenilo.

Htela sam da upadnem u neku nevolju. Želela sam malo da pokisnem, da nađem nešto zbog čega ću se osetiti živom, i da otkrijem kako je to kada nemam za koga da se uhvatim.

Pokušala sam to da mu objasnim, ali čim bih zaustila, ne bih uspevala da nađem prave reči. Naglas je to zvučalo sebično i nezahvalno, ali iznutra...

Morala sam da otkrijem od čega sam sazdana. Morala sam da otkrijem jesam li sposobna da preživim neogrnutu porodičnim imenom, bez tuđe podrške ili Trevorovog stalnog nadzora. Kada bih otišla u novi grad, među nove ljude koji ne poznaju moju porodicu, da li bi mi uopšte dali šansu? Da li bih im se uopšte dopala?

Nisam bila srećna ni u Braunu, ni s Trevorom, i iako je odluka da odem dalje teško pala ljudima oko mene i razočarala ih, to je bilo ono što sam želela.

Stani iza onoga što jesi.

Srce mi je zaigralo kada sam se setila reči Trevorovog brata. Jedva sam čekala. Još dvanaest sati...

„Ali opet, pretpostavljam da to baš i nije tačno, zar ne?“, upitao je s optužujućim tonom u glasu. „Majkl igra za Storm, tako da će ti sada biti blizu.”

Pogledala sam ga ispod oka, duboko udahnuvši dok sam odlagala piće. „Pošto je tamo preko dva miliona ljudi, sumnjam da ću ga često sretati.”

„Osim ako ga ne potražiš.”

Prekrstila sam ruke na grudima, ne skrećući pogled i odbijajući da mu dozvolim da me uključi u ovaj razgovor.

Majkl Krist je bio Trevorov brat. Malo stariji, malo viši, i mnogo strašniji. Gotovo da uopšte nisu ličili, i mrzeli su se. Trevor je bio ljubomoran na njega otkad pamtim.

Majkl je upravo diplomirao na Univerzitetu Vestgejt, a NBA ga je ugrabila skoro odmah nakon toga. Igrao je za Meridijan Siti Storm, jedan od najboljih timova u NBA ligi, tako da poznajem jednu osobu u gradu.

Međutim, šta to uopšte meni znači. Majkl jedva da me je ikada pogledao, a kada je pričao sa mnom, ton mu nije bio ništa prijatniji nego kada se obraća psu. Nisam planirala da ga presrećem.

Ne, davno sam naučila lekciju.

To što idem u Meridijan Siti ionako nema nikakve veze s Majklom. Nije daleko od kuće, pa ću moći češće da posećujem majku, ali to je i jedino mesto gde Trevor neće dolaziti. Nije podnosio velike gradove, a brata je prezirao još više.

„Žao mi je”, rekao je Trevor nežnije. Uhvatio me je za ruku i privukao k sebi, ponovo prelazeći rukom preko mog vrata. „Samo te volim, i ovo mi se ne sviđa. Mi pripadamo jedno drugom, Rika. Uvek smo bili mi.”

Mi? Ne.

Srce mi zbog Trevora nije kucalo kao da sam na prokletom rolerkosteru. Nije ga bilo u mojim snovima, i nije bio prva osoba na koju pomislim kada se probudim.

Nije bio neko zbog koga nemam mira.

Gurnula sam kosu iza uva, a pogled mi je nakratko sevnuo prema vratu. Brzo je skrenuo pogled kao da nije video. Valjda zbog ožiljka nisam bila baš savršena.

„Ma daj”, navaljivao je, prislonivši čelo uz moje i uhvativši me oko struka. „Dobar sam prema tebi, zar ne? Fin sam i uvek sam tu za tebe.”

„Trevore”, pobunila sam se, pokušavajući da se izvučem iz njegovog stiska.

Ali onda su se njegove usne spustile na moje, i osetila sam kako me nozdrve peku od mirisa njegove kolonjske vode dok mi je rukama obavijao struk.

Prislonila sam pesnice na njegove grudi, odgurujući ga i sklanjajući usne.

„Trevore”, tiho sam zarežala. „Prestani.”

„Dajem ti sve što ti treba”, borio se, a glas mu je postajao ljutit dok je prislanjao usne na moj vrat. „Znaš da ćemo biti zajedno.”

„Trevore!” Stisla sam svaki mišić na rukama i gurala ga sve dok ga konačno nisam odgurnula. Spustio je ruke i uzmakao posrćući.

Odmah sam ustuknula, ruke su mi drhtale.

„Rika.” Pružio je ruke ka meni, ali ja sam ostala pri svome i ponovo se izmakla.

Spustio je ruku, zavrtevši glavom. „Dobro”, procedio je podrugljivim tonom. „Onda idi na faks. Stiči nove prijatelje i ostavljaj sve ovo iza sebe koliko hoćeš, ali demoni će te i dalje pratiti. Od njih ne možeš da pobegneš.”

Prošao je prstima kroz kosu, besno me gledajući dok je popravljao kravatu i zaobišao me da bi izašao.

Zurila sam za njim kroz prozore, dok su mi se grudi nadimale od ljutnje. Šta je kog đavola hteo da kaže? Nije bilo ničega što bi me zadržavalo, niti ičega od čega sam pokušavala da pobegnem. Samo sam želela slobodu.

Odmakla sam se od vrata, nisam bila u stanju da se vratim napo-
lje. Nisam želela da razočaram gospođu Krist tako što ću se iskrasti

sa zabave njenog sina, ali nisam želela da provedem svoje poslednje sate tu. Želela sam da budem sa svojom mamom.

Okrenula sam se spremna da odem, ali onda sam podigla pogled i odmah se ukipila.

Unervozila sam se i nisam mogla da dišem.

Sranje.

Majkl je sedeo na jednoj fotelji u zadnjem delu prostorije pogleda prikovanog za moje oči, izgledao je jezivo mirno.

Majkl. Onaj koji nije bio ni fin ni dobar prema meni.

Zastala mi je knedla u grlu i htela sam da je progutam, ali nisam mogla ni da mrdnem. Samo sam blenula, paralizovana. Da li je bio tu i kada sam sišla? Sve vreme?

Zavalio se u tešku fotelju, gotovo obavijen tamom i senkama drveća odozgo. Jednu ruku je spustio na košarkašku loptu koja mu je stajala na nozi, a drugu je držao položenu preko naslona za ruke, dok je prstima nehajno držao grlić pivske flaše.

Srce je počelo da mi lupa tako jako da sam osetila bol. Šta mi to radi?

Podigao je flašu do usana posmatrajući me, a ja sam spustila pogled na tren, osećajući kako mi obrazi gore od stida.

Video je celu epizodu s Trevorom. *Dođavola.*

Ponovo sam podigla pogled i videla njegovu svetlosmeđu kosu koja je bila nameštena tako da bi trebalo da bude na naslovnoj strani nekog časopisa, i oči boje lešnika, koje su uvek izgledale kao sajder¹ s mrvicama začina. Skrivenne u senci, delovale su tamnije nego što zaista jesu, ali su me gledale prodorno ispod uspravnih obrva koje su bile povijene na unutra, zbog čega je izgledao onoliko strašno kakav je i bio. Na njegovim punim usnama nije bilo ni nagoveštaja osmeha, a od njegovog visokog stasa fotelja gotovo da se nije ni videla.

Na sebi je imao crne pantalone i crni sako, a bela košulja mu nije bila zakopčana do grla. Nije imao kravatu, jer je, kao i obično, radio šta je hteo.

¹ Fermentisano alkoholno piće od soka jabuke. (Prim. prev.)

I to je sve što bi bilo ko mogao da zaključi o Majklu. Njegova *pojava*, i njegov izgled. Smatrala sam da ni njegovi roditelji ne znaju šta se događa iza tih očiju.

Gledala sam kako ustaje i spušta košarkašku loptu u fotelju, ne skidajući pogled s mene dok je prilazio.

Što je bio bliže, njegovih metar i devedeset tri centimetra izgledalo je više. Majkl je bio mršav ali mišićav, i pored njega sam se osećala malom, na mnogo načina. Izgledalo je kao da ide pravo prema meni, i osećala sam kako mi srce lupa dok sam žmirkala, pripremajući se.

Ali nije se zaustavio.

Osetila sam jedva primetan miris njegove kupke dok je prolazio, i okrenula sam glavu s bolom u grudima dok je bez reči izlazio iz zastakljene prostorije.

Stisnula sam usne, pokušavajući da suzbijem peckanje u očima.

Jedne noći me je primetio. Jedne noći, pre tri godine, Majkl je video nešto u meni i to mu se dopalo. I taman kada je počela da tinja, spremna da se rasplamsa i pretvori u veliki plamen, vatra je utihnula. Sakrila je svoj bes i toplotu i obuzdala ih.

Odjurila sam u kuću kroz predsoblje i ulazna vrata, a bes i nemoć su žvakali svaki moj nerv dok sam išla ka automobilu.

Osim te jedne noći, ignorisao me je tokom većeg dela mog života, a kada bi mi se obratio, činio je to odsečno.

Progutala sam knedlu i ušla u auto. Nadala sam se da ga neću viđati u Meridijan Sitiju. Nadala sam se da nam se putevi nikada neće ukrstiti i da nikada neću morati ni da čujem za njega.

Pitala sam se da li uopšte zna da se selim tamo. Mada, to i nije bilo važno. Čak i u istoj kući bili smo kao na različitim planetama.

Kada sam pokrenula auto, pesma „37 Stitches” od *Drowning Po-ola* izlila se kroz zvučnike, a ja sam dodala gas vozeći se niz dugački prilaz i pritiskajući daljinski da otvorim kapiju. Izjurila sam na ulicu. Kuća mi je bila udaljena svega nekoliko minuta i tu deonicu sam znala napamet jer sam je prešla mnogo puta u životu.

Na silu sam duboko disala, pokušavajući da se smirim. *Dvanaest sati*. Sutra ću sve ostaviti za sobom.

Došla sam do kraja kamenih zidova kojima je bilo okruženo imanje Kristovih i stigla do drvoreda. Za manje od minuta pojavili su se stubovi gasnih svetiljki moje kuće koji su osvetljavali noć. Skrenuvši ulevo, pritisla sam još jedno dugme na viziru i proterala *teslu* kroz kapiju, dvorišne lampe su bacale blagi sjaj oko kružnog prilaza s velikom mermernom fontanom u sredini.

Parkiravši auto ispred kuće, požurila sam ka ulaznim vratima, želeći samo da se uvučem u krevet i dočekam sutra.

Ali onda sam podigla pogled i zbunila se kad sam ugledala sveću koja je gorela na prozoru moje sobe.

Šta?

Nisam bila kod kuće od kasnog prepodneva i sigurno nisam ostavila sveću da gori. Bila je boje slonovače i stajala je u staklenom svećnjaku.

Došla sam do ulaznih vrata, otključala ih i ušla.

„Mama?“, povikala sam.

Ranije mi je poslala poruku i rekla da ide u krevet, mada ne bi bilo neobično da ne može da zaspi. Možda je još budna.

Osetila sam poznati miris jorgovana, od svežeg cveća koje je držala u kući, i pogledala oko sebe u velikom predsoblju. Beli mermer ni pod bio je siv u tami.

Naslonila sam se na stepenice i pogledala uvis, u tri sprata uto-nula u sablasnu tišinu. „Mama?“, ponovo sam pozvala.

Obišavši belu ogradu, potrčala sam uz stepenice na drugi sprat i skrenula levo, a moji koraci su utihnuli kada su se spustili na tepihe boje slonovače s plavim šarama koji su prekrivali drveni pod.

Polako sam otvorila vrata, ušunjala se u majčinu sobu, i videla da je unutra gotovo potpuni mrak, dopiralo je svetlo iz kupatila koje je uvek ostavljala upaljeno. Prišavši do njenog kreveta, ispružila sam vrat, pokušavajući da joj vidim lice, koje je bilo okrenuto prema prozorima.

Njena plava kosa bila je rasuta po jastuku, pa sam pružila ruku i sklonila joj je s lica.

Po tome kako joj se telo podizalo i spuštalo zaključila sam da spava i bacila pogled na njen noćni ormarić, gde sam videla nekoliko bočica s tabletama i zapitala se šta je i koliko uzela.

Ponovo sam pogledala u nju i namrštila se.

Lekari, kućna nega, terapija... Od očeve smrti, godinama ništa nije pomagalo. Majka je samo uništavala sebe tugom i depresijom.

Srećom, Kristovi su mnogo pomogli, zato sam i imala svoju sobu u njihovoj kući. Ne samo da je gospodin Krist bio poverenik za imanje mog oca, i upravljao svime dok ne završim fakultet, već je i gospođa Krist uskočila kao druga majka.

Bila sam im neizmerno zahvalna na pomoći i brizi svih ovih godina, ali sada... bila sam spremna da preuzmem odgovornost. Bila sam spremna da prestanem da se oslanjam na tuđu brigu.

Okrenula sam se, napustila njenu sobu i tiho zatvorila vrata krenuvši ka svojoj sobi, dvoja vrata dalje niz hodnik.

Čim sam ušla, primetila sam sveću koja je gorela pored prozora.

Preplašena, brzo sam pogledala po sobi i laknulo mi je kada sam videla da nema nikoga.

Da li ju je majka zapalila? Mora da jeste. Kućna pomoćnica danas nije bila na dužnosti, tako da nikog sem nje nije bilo u kući.

Začkiljivši, krenula sam prema prozoru, a onda sam spustila pogled jer sam videla drvenu gajbicu na malom okruglom stolu pored sveće.

Osetila sam nelagodnost. Da li mi je Trevor ostavio poklon?

Ali to je mogla da bude i majka ili gospođa Krist, nagađala sam.

Skinula sam poklopac i spustila ga pored, sklonila slamu i ugleđala glatki sivi metal s kitnjastim rezbarijama.

Razrogačenih očiju zagledala sam se u poklopac znajući šta ću pronaći. Savila sam prste oko drške i osmehnula se kad sam izvukla sečivo od damaskus čelika.

„Vau.”

Vrtela sam glavom u neverici. Bodež je imao crnu dršku s bronzanim poprečnim štitnikom koju sam čvrsto uhvatila, dižući sečivo i zagledajući linije i rezbarije.

Jebote, otkud ovo ovde?

Volela sam bodeže i mačeve otkako sam počela da treniram mačevanje sa osam godina. Otac je govorio da veštine džentlmena nisu samo vanvremenske već i neophodne. Šah će me naučiti strategiji, mačevanje ljudskoj prirodi i samoodržanju, a zahvaljujući plesu upoznaću svoje telo. Sve to je neophodno za celovitu ličnost.

Stegla sam dršku, setivši se kada mi je prvi put stavio floret² u ruku. Ovaj je bio najlepší koji sam videla, pa sam podigla ruku i prešla prstom po ožiljku na vratu, iznenada ponovo osetivši bliskost s njim.

Ko ga je ostavio tu?

Zavirivši ponovo u kutiju, izvukla sam papirić s crnim natpisom. Oblizala sam usne i u sebi pročitala reči. *Čuvaj se besa strpljivog čoveka.*

„Šta?“, pomislila sam, zbunjeno se namrštivši.

Šta to znači?

Ali onda sam podigla pogled i zavapila ispustivši nož i poruku na pod.

Nisam disala, a srce je pokušavalo da mi iskoči iz grudi.

Tri muškarca su stajala pred mojom kućom, jedan pored drugog, i zurila u mene kroz prozor.

„Koji kurac?“, izletelo mi je dok sam pokušavala da shvatim šta se dešava.

Je l' to neka šala?

Stajali su potpuno nepomično, a ja sam osetila jezu koja mi se širila uz ruke dok su oni samo zurili u mene.

Šta to rade?

Sva trojica su nosili farmerke i crne vojničke čizme, ali dok sam zurila u crnu prazninu njihovih očiju, stisnula sam zube kako se ne bih tresla od straha.

Maske. Crne kapuljače i maske.

Odmahnula sam glavom. *Ne.* To nisu mogli da budu oni. Ovo je bila šala.

² Lak sportski mač pravog sečiva. (Prim. prev.)

Najviši je stajao s leve strane, u sivoj maski metalnog izgleda s tragovima kandži koji su deformisali desnu stranu njegovog lica.

Onaj u sredini je bio niži; gledao je u mene kroz svoju crno-belu masku s crvenom prugom koja mu se spuštala niz levu stranu lica, takođe pocepanu i iskrivljenu.

A onaj s moje desne strane, čija se potpuno crna maska stapala s njegovom crnom kapuljačom, tako da se nije moglo tačno reći gde su mu oči, bio je onaj zbog koga su mi konačno grudi zadrhtale.

Povukla sam se odmaknuvši se od prozora i pokušala da dođem do daha dok sam trčala prema telefonu. Pritisnula sam broj jedan na fiksnoj liniji i čekala da se javi neko iz kancelarije obezbeđenja, koja se nalazila nedaleko niz ulicu.

„Gospodo Fejn?“, čula sam muški glas.

„Gospodine Fergusone?“, izustila sam, vraćajući se natrag ka prozoru. „Rika je. Možete li poslati auto do...?“

Ali onda sam začutala, videvši da je prilaz sada prazan. Otišli su. Šta?

Pogled mi je leteo levo pa desno dok sam prilazila stolu i nagnula se da vidim jesu li blizu kuće. Jebote, gde su otišli?

Ćutala sam, osluškujući da li ima nekoga oko kuće, ali sve je bilo mirno i tiho.

„Gospodice Fejn?“, dozivao je gospodin Ferguson. „Jeste li još tu?“

Otvorila sam usta, zamuckujući: „Ja... učinilo mi se da sam videla nešto... kroz prozor.“

„Šaljemo auto.“

Klimnula sam glavom. „Hvala vam.“ Zatim sam spustila slušalicu, i dalje zureći kroz prozor.

To nisu mogli da budu oni.

Ali te maske. Samo su oni nosili te maske.

Zašto bi došli ovamo? Posle tri godine, zašto bi došli ovamo?